

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján a IV/1285-4/2020. számon megküldött és 2020. október 21. napján átvett tájékoztató levelükben jelzett hiányosságokat pótolva az abban foglalt harminc napos határidőn belül a módosításokkal egységes szerkezetben az alábbi

kiegészített alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. tv. (Abtv.) 27. § (1) alapján, az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjára alapítottnan állapítsa meg a Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság 8.Bf.57/2020/11. szám alatt hozott végzésének a Kazincbarcikai Járásbíróság 17.B.239/2019/7. szám alatt hozott ítéletére is kiterjedő alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. § (1) és (4) bekezdéseinek megfelelően azokat semmisítse meg.

A panaszt az Abtv. 29. § alapján, bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség fennállása miatt nyújtom be. Adott esetben az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés is fennáll álláspontom szerint, mert a büntetővégzés meghozatala és tárgyalás tartása iránti kérelemre tekintettel indult büntetőügyekben meg nem határozható számú terheltek tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét is eredményezheti.

A Tisztelt Alkotmánybíróság hatásköre az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés b) pontján alapul.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/1285-5/2020</u>	
Erkezett: <u>2020 NOV 18.</u>	
Példány: <u>1</u>	Kezelőiroda:
Melléklet: <u>db</u>	<u>den</u>

A Kazincbarcikai Járási Ügyészség B.107/2018/28. számú, 2019. augusztus 16. napján érkezett vádirata alapján a Kazincbarcikai Járásbíróság előtt 17.Bpk.315/2019. szám alatt indult büntetőeljárás a kérelmező és társaival szemben. A kérelmező I. r. vádlottal szemben a Btk. 345. §-ába ütköző de figyelemmel a Btk. 6. § (2) bekezdésére és a Btk. 14. § (2) bekezdésére, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatt emelt vádat, melyet felbújtóként követett el. A II. r. vádlottal szemben a Btk. 345. §-ába ütköző és a Btk. 6. § (2) bekezdésére és a Btk. 14. § (2) bekezdésére figyelemmel bűnsegédként folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának a vétsége, míg a III. r. vádlottal szemben a Btk. 345. §-ába ütköző és a Btk. 6. § (2) bekezdésére figyelemmel folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának a vétsége miatt.

A Kazincbarcikai Járásbíróság 17.Bpk.315/2019/3. számú büntetővégzésével a kérelmező I. r., a II. r. és a III. r. vádlottakkal szemben a vádirattal egyezően a bűnösségüket megállapította, mely végzés a II. r. vádlott és a III. r. vádlottak vonatkozásában 2019. szeptember 24. napján véglegessé vált. Ezen végzés ellen a kérelmező I. r. vádlott tárgyalás tartás iránti kérelmet terjesztett elő, mely kérelem alapján a Kazincbarcikai Járásbíróság előtt 17.B.239/2019. szám alatt indult büntetőeljárás.

A bíróság ezen eljárás keretében a kérelmező I. r. vádlott vonatkozásában a 17.Bpk.315/2019/3. számú büntetővégzést hatályon kívül helyezte.

A 17. Bpk.315/2019/3. számú büntetővégzés [redacted] bíró hozta.

[redacted] által vezetett tanács 17.B.239/2019/7. szám alatt hozott ítéletével a kérelmező bűnösségét állapította meg és vele szemben pénzbüntetést alkalmazott az alábbi indok alapján:

2016. augusztus 12. és 2017. február 16. napja között összesen 21 alkalommal tankolt készpénzzel és az ezekről készült egyszerűsített számlákat a [redacted] részére leadva azt színlelve, hogy ezen tankolások a [redacted] tulajdonában álló gépjárművek tankolásához szükségesek és az elítélteket rábírta arra, hogy ezen számlákat úgy számolják el, hogy a Kft. tulajdonában álló gépjárművek üzemanyag számlái azzal, hogy a III. terhelt a kérelmező által leadott egyszerűsített számlákra ráírta, hogy traktor, míg a II. r. terhelt pedig az ilyen számlákra ráírta a rendszámokat, valótlan tartalmú magánokiratot használt fel az üzemanyaga számlái ellenértékének a kifizetésére, ezáltal a Btk. 345. § ütköző hamis magánokirat felhasználásának a vétségét – figyelemmel arra, hogy azonos sértett sérelmére, hosszú időn keresztül, 2016. augusztus 12.- 2017. február 16. napjáig követte el – a Btk. 6. § (2) bekezdése alapján folytatólagosan és ezen cselekmény elkövetésére a II. r. és a III. r. terhelteket rábírta, így a Btk. 14. (1) bekezdése alapján felbujtóként követte el, figyelemmel arra, hogy valótlan tartalmú magánokiratot használt fel a munkába járás költségeinek fedezésére.

Az ítélet ellen a csatolt fellebbezést terjesztettem elő.

A fellebbezésem nyomán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú döntést 8.Bf.57/2020/11. szám alatt hozott végzésével helybenhagyta, amelyet 2020. május 27. napján vettem kézhez.

Az elsőfokú bíróság az ügyben egy előkészítő ülést és egy tárgyalási napot tartott. Mind az előkészítő ülésről, mind a tárgyalásról felvett jegyzőkönyv kijavítását kértem. Az előkészítő ülésről felvett jegyzőkönyv kijavításáról az elsőfokú bíróság a mai napig nem hozott döntést.

A tárgyalásról (2019. december 12.) felvett jegyzőkönyv kijavítására vonatkozó indítványt az elsőfokú bíróság elutasította, amelyet a fellebbezésem nyomán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. A jogerős döntést az ügy érdemében hozott jogerős döntés kézhezvételét követően, 2020. június 19. napján vettem kézhez.

Az előkészítő ülés szabálytalanságát észlelve hangfelvételt készítettem és erre hivatkozva indítványoztam a jegyzőkönyv kijavítását. Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson az indítvány vonatkozásában döntést nem hozott, azonban megtiltotta, illetve ellehetetlenítette a tárgyalás hangfelvétel útján való rögzítését. Ezzel egyúttal meggátolta azt is, hogy a felvett jegyzőkönyv tartalmában sikeresen támadható legyen.

A tárgyalásról felvett jegyzőkönyv kijavítását elutasító végzés ellen fellebbezést terjesztettem elő, amelyhez a fellebbezésben közölt módon csatoltam a tárgyalásról készült hangfelvételt. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Indokolása szerint a hangfelvételt azért nem vette figyelembe, mert a törvényszék büntető irodája rögzítette, hogy nem engedi a rendszer megnyitni, „sérült fájl”. Továbbá kifejtette, hogy a terhelt által kifogásoltakat semmilyen bizonyíték nem támasztja alá. Beadványa szerint a telefonjának az eljáró bírót általi kikapcsoltatásáról hangfelvételt csatolt, ami őt igazolja. Azonban ezen hangfelvétel megnyitására nem volt lehetőség a korábban írtak miatt.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét mind bűnösség, mind szankció tárgyában helybenhagyta, így további rendes jogorvoslatra nincs mód. Beadványom írásakor nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás, azonban a felülvizsgálati kérelem előkészítés alatt áll. A felülvizsgálati kérelem benyújtásával egyidejűleg a benyújtás tényéről az Alkotmánybíróságot tájékoztatni fogom. Perújítás és jogorvoslat a törvényesség érdekében nincs folyamatban.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság 8.Bf.57/2020/11. szám alatt hozott végzést 2020. május 27. napján, míg a 8.Bpkf.298/2020/5. számon hozott végzést 2020. június 19. napján vettem kézhez, így az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti 60 napos határidőt megtartottam.

A Tisztelt Alkotmánybíróság IV/1285-4/2020. számon küldött tájékoztató levelét 2020. október 21. napján vettem át, így az abban foglalt harminc napos határidő is megtartottnak tekinthető.

c) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A támadott bírói döntésekben terhelti pozícióban vagyok. [Abtv. 27. § (2) bek. a) pont]

d) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Mindkét fokú bírói döntés sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés szerinti alapjogot.

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.,,

A felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű az alábbiak miatt:

Be. 739. § (2) bekezdés: A büntetővégzés ügydöntő határozat. A büntetővégzésre - ha e törvény másképp nem rendelkezik - az ítéletre vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni.

Ebből következően a büntetővégzés meghozatalakor az eljáró bíró az ügy érdemében dönt és megállapítja a terhelt büntetőjogi felelősségét. A Miskolci Törvényszék illetékességi területén ítélezési tevékenységet végző járásbíróságok azt a gyakorlatot követik, hogy az előkészítő ülést és a tárgyalást az a bíró tartja meg, amelyik a büntetővégzést hozta.

I. Az elsőfokú bíróság tagja elfogult volt. [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme]

Az elsőfokú bíróság eljárását megelőzően peren kívüli büntetővégzést hozott melyben mindhárom terhelt bűnösségét megállapította. Az ügyben [REDACTED] bíró járt el. Tárgyalás tartását kértem, amely kérelmemet fenntartottam, így a büntetőjogi felelősség kérdésében büntetőper keretei között kellett volna döntenie. Ebben a perben a büntetővégzést hozó [REDACTED] járt el és hozott az általa meghozott majd hatályon kívül helyezett büntetővégzésben mind érdemében, mind tartalmában megegyező ítéletet.

Fellebbezésemben jeleztem, hogy álláspontom szerint a döntést befolyásolta, hogy ugyanazon bíró járt el a büntetővégzés meghozatalában, mint a büntetőperben. Azonban erre nézve a másodfokú döntés indokolást nem tartalmaz, így a másodfokú bíróság megsértette indokolási kötelezettségét.

Úgy gondolom a pártatlan bíróság egyrészt az ügyben nem rendelkezhet előítéletekkel, másrészt egyik féllel szemben sem lehet elfogult.

A büntetővégzés meghozatalakor a bíró az ügy érdemében dönt, amely döntés magában foglalja a bűnösségben való döntést és a büntetőjogi szankció kiszabását is. Tehát abban az időpontban, amikor az elsőfokú bíróság a büntetővégzést hatályon kívül helyezi és elrendeli az ügy büntetőperkénti további kezelését a bűnösség kérdésében valójában már döntést hozott, amely során a tényállást, annak minősítését és a büntetés, intézkedés nemét és mértékét már megállapította. A vádlott ebben esetben már úgy áll a bíróság előtt, hogy neki kell a bíró meggyőződését megváltoztatni, az ártatlansága már az adott bíró előtt már nem vélelmezett.

Az alapjogsérelem tehát a bírói döntést alapjaiban befolyásolta, ugyanis olyan bíró vezette le az elsőfokú eljárást, tárta fel a tényállást – amely tényállásfeltárás jogorvoslat során nem tehető vitássá – értékelte a bizonyítékokat, aki még a tárgyalás előtt döntést hozott bűnösség kérdésében, így tőle az ügy elfogulatlan megítélése ezen ok miatt nem várható el.

Az ítékezés része a történeti tényállás feltárása és megfeleltetése a törvényi tényállásnak. Ennek okán lényeges ítékezési feladat a történeti tényállás pontos, és teljes feltárása.

A történeti tényállás feltárása során az elfogulatlanság mércéjét el nem érő bíró hajlamos olyan tényállási elemeket keresni, amelyek a már előzőekben meghozott döntését támasztják alá. Másrészt azokat a tényállási elemeket nem, vagy csak csekély mértékben tárja fel, amely a meghozott büntetővégzésben megállapított tényállással nem egyeztethető össze.

A fenti aszimmetrikusság a csatolt jegyzőkönyvben is tetten érhető.

[redacted] tanú meghallgatásakor azt a kérdést tettem fel, hogy a jogviszony szempontjából miért tartja lényegesnek azt, hogy a számlát kinek a nevére kértem, ha nem vitás – legalábbis a vádirat nem tette az ügy tárgyává –, hogy számlákon kinek a neve áll. Erre a tanú pusztán azt a választ adta, hogy lényeges, azonban a miértre nem tért ki és az eljáró bíró sem kötelezte válaszadásra.

Ezt követően arra kérdeztem rá, hogy mi változott azzal, hogy a számlák a [redacted] nevére lettek kiállítva. Az eljáró bíró nem engedte a válaszadást.

Ilyen bizonyítási eljárás lefolytatása mellett több esetben nem érvényesült a vádlott kérdezési joga, illetve a kérdésre a tanúk a bíróság engedélyével megtagadták a válaszadást.

- Az elsőfokú bíróság azzal, hogy az eljárást lefolytató bíró már a büntetővégzés meghozatalakor bűnösség kérdésében döntött elfogulttá vált, így az ügyben már nem járhatott volna el. Ezt – az egyébként hivatalból észlelendő – hatályon kívül helyezési okot a másodfokú bíróság sem észlelte, így az Alaptörvénybe ütköző eljárásban hozott döntést hatályában fenntartotta, ezáltal a másodfokú jogerős döntés is Alaptörvény-ellenessé vált.

Amennyiben az elsőfokú eljárásban kizárólag olyan bíró

II. A másodfokú bíróság nem rögzült tényállás alapján hozott döntést. [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének sérelme]

Az elsőfokú bíróság által lefolytatott tárgyalásról készült jegyzőkönyv kijavítására vonatkozó indítványt elutasította. Fellebbezésem nyomán a másodfokú bíróság elé került az indítvány, amely másodfokú bírói tanács előbb az ügy érdemében döntött, majd ezt követően döntött a jegyzőkönyv kijavítására vonatkozó indítványt elutasító végzés tárgyában.

Fellebbezésemben jeleztem, hogy a tárgyalásról készült jegyzőkönyv végleges tartalmának ismerete nélkül alapos fellebbezés nem terjeszthető elő, így az ügy érdemére vonatkozó jogorvoslati jogosultság is sérült.

A másodfokú bíróság az ügy érdemben tehát úgy döntött, hogy nem állapítható meg az, hogy a döntését a függő tartalmú jegyzőkönyvre, így a szintén függő tényállásra alapította, vagy ezektől eltekintve kizárólag az elsőfokú ítélet szövegét vette alapul.

III. A másodfokú bíróság a tárgyalásról felvett jegyzőkönyv kijavításakor és másodfokú döntés meghozatalakor nem vette figyelembe a rendelkezésre álló bizonyítékokat.

A bíróság számára csatoltam a tárgyalásról rendelkezésre álló folyamatos hangfelvétel vonatkozó részét, azonban a másodfokú bíróság szerint a fájl sérült volt, így nem lehetett megnyitni. A másodfokú bíróság a hangfelvétel ismételt csatolására nem hívott fel, így arról sem volt tudomásom, hogy a bíróság az egyértelmű technikai leírás ellenére nem veszi figyelembe a bizonyítékot, holott az rendelkezésre áll az iratban.

Ennek eredményeképpen a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok vizsgálata nélkül döntött, amely álláspontom szerint tisztességtelen.

A másodfokú eljárásban csatoltam a III. r. terhelt és a társaság könyvelője közötti levelezést, amely közvetetten bizonyítja, hogy a III. r. terhelt foglalkozott érdemben az üzemanyagszámlák könyvelésével és ő kereste ezek könyvelésének módját is. E bizonyítékról a jogerős döntés hallgat, így nem állapítható meg, hogy a bizonyítékot egyáltalán figyelembe vette-e döntése során.

Amennyiben az eljáró bíróság hangfelvételt figyelembe veszi, akkor a jegyzőkönyv hangfelvétellel érintett részét valószínűleg javítja. Ennek eredményeképpen a bíróság eljárásának tisztességtelensége megalapozottabban bizonyítható.

IV. Az eljáró bíróságok nem tettek eleget indokolási kötelezettségüknek.

a) Az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy [REDACTED] miért tekinti érdektelen tanúnak annak ellenére, hogy tudomással bírt arról, hogy a börtönben kormányzati választáson velem együtt polgármesterjelölt volt, vele szemben ellenem elkövetett bűncselekmény miatt nyomozás volt folyamatban, amely ügyben azóta nem jogerősen ugyanazon bíróság ugyanazon tanácsa bűnösségét állapította meg és szintén ugyanazon tanács előtt általam indított magánvádas bűncselekmény miatt ellene büntetőeljárás folyik.

Álláspontom szerint ilyen körülmények mellett a tanú semmiképpen nem lehet érdektelen, azonban ebbéli minősítését sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság nem indokolta.

b) A másodfokú bíróság ítélete ellentmondásos a súlyosító és az enyhítő körülmények körében tett megállapításainak tárgyában. A jogerős döntés 27. bekezdésében megállapítja, hogy az elsőfokú lényegében megfelelően tárta fel a súlyosító és az enyhítő körülményeket. Ezt követően 28. és 29. bekezdésében az elsőfokú ítéletben nem szereplő enyhítő körülményt tár fel,

továbbá mellőz két súlyosító körülményt. A mellőzés és az új enyhítő körülmény eredményeképpen álláspontom szerint indokolt lett volna a kiszabott szankció felülbírálata is, azonban ezt a másodfokú bíróság nem tett meg.

A másodfokú döntés a súlyosító és az enyhítő körülmények jelentős megváltozását követően 31. bekezdésében hívja fel a Btk. 80. § (1) bekezdését, azonban a megváltozott körülményekre azt nem alkalmazza. Ezáltal az indokolás ellentmondó. A tisztességes eljáráshoz való jog része az indokolt döntéshez való jog, amely ezáltal sérült. Álláspontom szerint az enyhítő és súlyosító körülmények újramérlegelését eredményezte volna, hogy a körülmények kijavításán túl a másodfokú bíróság figyelembe a megváltozott körülményeket az alkalmazott szankció mérlegeléskor.

Ezzel szemben a másodfokú bíróság a végzés 34. bekezdésében kifejti, hogy a kiszabott szankció igazodik az enyhítő és súlyosító „tényezőkhoz”, amelyből nem állapítható meg, hogy ezt az elsőfokú bíróság által feltárt körülmények vagy a másodfokú bíróság által módosított körülmények vonatkozásában kell érteni.

c) A fellebbezésemben számos ponton támadtam az elsőfokú ítéletet, azonban ezekre nagyobb részben a másodfokú döntés nem reagál. Nem adja indokát sem az elsőfokú, sem a másodfokú döntés annak, hogy az adott helyzetben mi lett volna az elszámolás jogszabályokkal alátámasztott módja. Csupán hivatkozik [REDACTED] által elmondottakra, azonban ezen állítását sem a tanú, sem a bíróságok nem támasztják alá jogszabállyal. Fellebbezésemben hivatkozok az Szja. tv. 3. számú mellékletének IV. fejezet 5. pontja szerinti elszámolási módra, azonban a másodfokú bíróság ebben a kérdésben egyáltalán nem foglal állást. Az elszámolás módja határozza meg azt, hogy az adott bizonylaton ki a vevő, így a [REDACTED] neve vagy az én nevem kell, hogy ebben az esetben a számlára kerüljön. A hivatkozott jogszabályból úgy tűnik, hogy az általam választott megoldás a helyes, azonban a másodfokú bíróság nem tér ki arra, hogy ez a jogszabályhely miért nem alkalmazható az ügyben.

Nem reflektál sem a hivatkozott bírói gyakorlatok alkalmazhatóságára, ezért a jogerős ítélet indokolása ebben a körben is jelentősen hiányos.

V. Nem bizonyított tényként értékel a vádlott terhére az elsőfokú döntés, amelyet ezt támadó fellebbezés ellenére a másodfokú bíróság érintetlenül hagyott.

Az elsőfokú döntés súlyosító körülményként értékelte a cselekmény elszaporodott voltát, azonban erre nézve az ügyben semmilyen bizonyíték nem került beszerzésre. Ennek eredményeképpen az ítélet sérti az in dubio pro reo elvét.

Amennyiben azt a súlyosító körülményt a jogerős döntés mellőzi, akkor az enyhébb szankció kiszabását eredményezte volna.

VI. Az eljáró nyomozóhatósággal szemben kizárási ok merült föl, amelyet egyik fokon eljáró bíróság sem értékelt.

A [REDACTED] Rendőrkapitányság vezetője és a feljelentő [REDACTED] között szoros munkakapcsolat volt a feljelentés idején és a nyomozás teljes ideje alatt. Az elsőfokú bíróságnál erre konkrétan hivatkoztam, azonban az elsőfokú bíróság a kizárási okok nem találta megalapozottnak.

Az ügyben keletkezett büntetővégzést a gyanú szerint [REDACTED] a [REDACTED] weboldalon nyilvánosságra hozta. Ennek okán feljelentésemre a [REDACTED] Rendőrkapitányságon ismeretlen tettes ellen nyomozás indult. Amikor [REDACTED]

szemben felmerült a megalapozott gyanú a [REDACTED] Rendőrkapitányság kérte a kizárásra a fentie [REDACTED] a. A B-A-Z Megyei Rendőrkapitányság a kizárási kérelemnek helyt adott és a [REDACTED] Rendőrkapitányságot a nyomozásból kizárta. A határozat indokolása szerint a rendőrkapitányság vezetőjével szemben relatív kizárási ok állt fenn, nyomozást csak olyan hatóság folytathatja le, melytől az ügy elfogulatlan megítélése joggal elvárható és a látszatát is el kell kerülni annak, hogy a vizsgálat bármely körülmény miatt ne törvényes és szakszerű legyen.

Ugyanilyen körülmények között amikor [REDACTED] feljelentő pozícióba volt, akkor a felettes szerv a kizárási indítványt nem találta megalapozottnak.

Amennyiben [REDACTED] elleni nyomozás során [REDACTED] rendőrkapitányságot a vezetője vonatkozásában fennálló relatív kizárási ok miatt ki kellett zárni a nyomozásból, akkor ugyanilyen indokok miatt abban az esetben is fennáll a relatív kizárási ok, ha [REDACTED] által tett feljelentés miatt kell nyomozást folytatni. Ennek sérelme a tisztességes eljáráshoz való jogot alapjaiban sérti.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése
A bírói döntések megsértették az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdéseit.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása
Az indokolást az 1. pont e) pontjában írtak sorrendjében fejtem ki.

1. Az elsőfokú bíróság tagja egyéb okból elfogult volt.

A tisztességes eljárás egyik talán leglényegesebb követelménye a pártatlan bíróság. Legutóbb az Tisztelt Alkotmánybíróság a 2/2020. (I. 2.) AB határozatban hivatkozott a 34/2013. (XI. 22.) AB és a 21/2016. (XI. 30.) AB határozatokban kimunkált elvekre. Ezek értelmében kétely övezi azon ítélező bírók pártatlanságát, akik az ügyben korábban már nyomozási bíróként eljárak.

Jelen ügyben az eljáró bíró nem csupán az alapos gyanú, tehát a bűnösség valószínűsítéséről döntött, hanem a vádlott meghallgatása nélkül bűnösség kérdésében is. Ilyen összetételű bírói tanács mellett a vádlottak kerülnek abba a helyzetbe, hogy a bűnösségük kizárólag nívum, új bizonyíték esetében változhat meg, hiszen ugyanazon tényállás mellett ugyanazon bíró ugyanazon terhelttel szemben valószínűleg ugyanazt a döntést fogja meghozni. Ez utóbbi tetten érhető a tárgyaláson felvett jegyzőkönyv és az elektronikus úton érkezett vádirat alapján meghozott a büntetővégzés egybevetésekor is. Az elsőfokú bíró a vádirat szövegét betűhíven a büntetővégzésre „változtatta”, majd a tárgyalást követően az ítéletet e büntetővégzés szövegéből és a tárgyalás vitatott tartalmú jegyzőkönyvének szövegéből szerkesztette össze.

Megfigyelhető, hogy az ítélet 2. és 3. oldal első felében található feltárt tényállás betűhíven megegyezik a büntetővégzés szövegével, amely egyébként a vádirat szövegével egyezik meg. A bizonyítékok értékelése során az eljáró bíró lényegében a tárgyaláson elhangzott vallomásokból emeli ki [REDACTED] ztó szövegré [REDACTED] tetten leginkább az eljárt bíróság váddal egyező [REDACTED] tevékenysége [REDACTED] szakaszában következetesen elírásra került mind a [REDACTED] ve, mind pe [REDACTED] forgalmi rendszámú gépjármű rendszáma, amelyet a vádirat és így a büntetővégzés is helyesen tartalmazott.

Ezen jellegzetes hibából úgy tűnik, hogy az elsőfokú bíróság az ítélezési tevékenységét már a büntetővégzés meghozatalakor elvégezte és a tényállás feltárásának módja és jellege pusztán az általa korábban meghozott büntetővégzés alátámasztására szolgált.

A jelen ügy tárgyát képező kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű, ugyanis a tisztességes eljáráshoz való jogomat alapvetően érinti, hogy az elsőfokon eljáró ténybíróság tanácsa megegyezik a büntetővégzést hozó bíróság tanácsával.

A 21/2016. (XI. 30.) AB határozat 43. pontja kifejti, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt pártatlanság követelménye tehát megkívánja, hogy a büntetőügy további elintézésében ne vegyen részt olyan bíró, aki az eljárás bármely korábbi szakaszában részt vett. Úgy gondolom pártatlanul nem járhat el olyan bíró, aki a bűnösség kérdésében már határozatot hozott.

A másodfokú tanács tagjaival szemben ugyan ez az indok nem tűnik megalapozottnak, azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a másodfokú bíróság a ténybíróság által feltárt és rögzített tényállást veszi alapul. Figyelemmel arra, hogy a tárgyalásról készült jegyzőkönyv kijavítását elutasító döntés elleni jogorvoslat a már kifejtettek miatt nem járhatott eredménnyel, a másodfokú bíróság olyan peranyagból végzi ítélező tevékenységét, amelyet pártatlannak nem mondható bíró állított össze. Az pártatlanság követelményét nem teljesítő bírói fórum által feltárt tényállás álláspontom szerint nem képezheti felülbírálat alapját.

II. A másodfokú bíróság nem rögzült tényállás alapján hozott döntést.

Az elsőfokú bíróság a tényállást jelentős részben a tárgyaláson elhangzottak alapján tárja fel, majd ebből emeli ki az ítéleti indokoláshoz felhasználni kívánt részeket. Azonban a tárgyalásról készült jegyzőkönyv nem pusztán bírói jegyzetként szolgál, hanem azért készült, hogy az eljárás valamennyi erre joggal rendelkező szereplője a tárgyaláson történeteket hiteles forrásból visszaidézhessen és döntsön arról, hogy jogorvoslati jogát mennyiben és milyen módon kívánja gyakorolni. A jogorvoslati jog megalapozott gyakorlásához azonban végleges és valós alapokon nyugvó tényállás szükséges, a jegyzőkönyv kijavítása, illetve kiegészítése előtt a tárgyaláson tett vallomások, események nem idézhetők vissza, így azokra megalapozott jogorvoslatot alapítani nem lehet.

A jogorvoslatnak nem pusztán formálisnak, hanem a rendeltetését betöltő hatékony jogorvoslatnak is kell lennie. Álláspontom szerint e feltételnek nem felel meg az az eljárás, amely során jogorvoslati jogának gyakorlásához a jogosultnak indokolt fellebbezést kell előterjeszteni úgy, hogy a támadott döntés sarokkövének tekinthető tárgyalási jegyzőkönyv szövege esetlegesen megváltozhat.

A jogorvoslathoz való jog ugyan korlátozható, azonban ennek a korlátozásnak meg kell felelnie a szükségesség-arányosság alapjogi tesztnek, amely alapján álláspontom szerint a korlátozás nem szükséges.

III. A másodfokú bíróság a tárgyalásról felvett jegyzőkönyv kijavításakor és másodfokú döntés meghozatalakor nem vette figyelembe a rendelkezésre álló bizonyítékokat.

A tárgyalásról készült hangfelvétel önmagában alkalmas arra, hogy a vádlotti állításokat altámasztja, és így a jegyzőkönyv kiegészítését megalapozza. Az a tény, hogy ennek ismerete nélkül dönt a bíróság a jegyzőkönyv tartalmáról önmagában formálissá teszi e jogorvoslatot.

Úgy gondolom alapjaiban sérti a tisztességes eljárást az, ha az eljáró bíróság kizárólag azzal indokolja bármely bizonyíték figyelembevételének elmaradását, mert a bíróság számára technikai akadályt jelent a bizonyíték megismerése. Tovább mélyül az alapjogsérelem, ha azt is figyelembe vesszük, hogy a másodfokú bíróság a technikai akadályról nem tájékoztatott, így nem hozott olyan helyzetbe, hogy a technikai akadályt alapját képező bizonyítékot más – esetlegesen a bíróság által meghatározott módon – ismételten benyújtsam még a döntés előtt.

IV. Az eljáró bíróságok nem tettek eleget indokolási kötelezettségüknek.

A "tisztességes eljárás" (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint "igazságos tárgyalás"), hanem [...] az Alkotmány alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl - különösen a büntető jogra és eljárásra vonatkozóan – az 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt az - 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintál adó eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás 'méltánytalan' vagy 'igazságtalan', avagy 'nem tisztességes' [6/1998. (III. 11.) AB határozat].

Az indokolási kötelezettség tárgyában hangsúlyozni kívánom, hogy nem a fellebbezés és az a vádlotti védekezés valamennyi elemére történő reagálás az elvárt alkotmányos mérce, hanem az, hogy az ügy lényegi részére vonatkozó észrevételeket vizsgálja meg az eljáró bírói fórum kellő alaposággal és erről az döntésének indokolásában számot adjon.

Jelen ügyben lényegesnek tekintem, a II. r. terhelt vallomásának ellentmondásait és az ellentmondások egymáshoz, illetve a feljelentő irányítása mellett felvett jegyzőkönyvhöz való viszonyát. Lényegesnek tartom továbbá a formális, illetve a materiális jogellenesség hiányára tett észrevételek vizsgálatát, erre nézve a törvényszöveg magyarázatának szó szerinti beemelése az ítéletbe nem elfogadható, ha e mellett az adott ügyre nézve egyediesítést az indokolás nem tartalmaz. Lényeges továbbá társadalomra veszélyességben való tévedés hiányára történő hivatkozás indokolásban való megjelenésének hiánya.

Az első és a másodfokú döntésekből leginkább annak magyarázata hiányzik, hogy az adott jogviszonyon belül mely jogalany nevére kell az üzemanyagszámlákat kiállítani és ez mely jogszabályból vezethető le. Továbbá a másik sarkalatos hiányossága a döntéseknek az, hogy egy eldöntendő kérdés feltétele miképpen valósíthat meg rábírást. És hogyan kellett volna a könyvelő végzettségű III. r. vádlottól ezeket a vádlottnak megkérdeznie olyan módon, hogy a kérdést a III. r. terhelt ne értékelje kérekként. Arra is ki kellett volna térnie az ítéleti indokolásnak, hogy a II. r. terhelt felé feltett „Meg lehet csinálni?” kérdés miért minősül rábírásnak és a vádlottnak hogyan kellett volna másképpen feltennie ezt a kérdést, hogy az [REDACTED] tulajdonában, egyik ítélet sem tér ki arra, hogy az üzemanyagszámlák [REDACTED] tulajdonában, illetve üzemben-tartásában álló járművekre könyvelése kinek az ötlete volt. E kérdések megválaszolása az első és másodfokú bíróságok feladata lett volna.

Természetesen minden esetben az adott ügy határozza meg, hogy milyen mélységű és terjedelmű indoklás elégíti ki az alapjognak megfelelés követelményét, azonban álláspontom szerint az elsőfokú és a másodfokú döntés ennek minimumát sem éri el.

V. Nem bizonyított tény értékel a vádlott terhére az elsőfokú döntés, amelyet ezt támadó fellebbezés ellenére a másodfokú bíróság érintetlenül hagyott.

Az elsőfokú döntés súlyossító körülményként értékelte a cselekmény elszaporodott voltát, azonban erre nézve az ügyben semmilyen bizonyíték nem került beszerzésre. Ennek eredményeképpen az ítélet sérti az in dubio pro reo elvét.

Amennyiben azt a súlyossító körülményt a jogerős döntés mellőzi, akkor az enyhébb szankció kiszabását eredményezte volna.

VI. Az eljáró nyomozóhatósággal szemben kizárási ok merült föl, amelyet egyik fokon eljáró bíróság sem értékelt.

Úgy gondolom, ha a [REDAKTOR] Rendőrkapitányság vezetőjével a kizárási indítvány megalapozott a vezető és megalapozottan gyanúsítható személy korábbi munkakapcsolata miatt, akkor abban az esetben sem lehet elfogulatlan a nyomozóhatóság, ugyanez a személy feljelentői pozícióban van. A korábbi szoros munkakapcsolat – feltéve, hogy az nem romlott meg – a gyanúsítottak kedvez, amely oknál fogva a kizárása indokolt.

Ha a nyomozóhatóság vezetője és a feljelentő között szoros munkakapcsolat van a feljelentés idején és a nyomozás alatt is, az nyilvánvalóan ugyanilyen érvek alapján a hátrányt jelent annak a személynek, aki ellen a nyomozás folyik, vagy folyhat.

Tovább súlyossítja az elfogultság látszatát és így törvényes nyomozás hiányát, hogy a feljelentő a feljelentés idején és a nyomozás alatt [REDAKTOR] Község Önkormányzatának polgármestere volt. A nyomozást megelőzően és a nyomozás alatt is az önkormányzat több esetben pénzügyi támogatást szavazott meg a nyomozóhatóságnak. E támogatás esetleges elvesztése a nyomozóhatóság eredményességét negatívan befolyásolta volna, ezért a nyomozóhatóság vezetőjének a támogatás megtartása a nyilvánvaló érdeke.

Ilyen előzmények után alappal feltételezhető, hogy [REDAKTOR] mint [REDAKTOR] Község Önkormányzatának feljelentése alapján indult nyomozásban az eljáró és a feljelentőtől kvázi anyagi függelmi viszonyban lévő nyomozóhatóságtól nem várható el a nyomozás elfogulatlan, így a tisztességes lefolytatása sem.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

A kiszabott pénzbüntetést megfizettem, végrehajtás felfüggesztését nem kezdeményeztem.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

Jelen panasz során jogi képviselő nélkül járok el.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

Személyes adataim nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

- A Kazincbarcikai Járásbíróság 17.B.239/2019/7. számú ítélete;
- A Miskolci Törvényszék 8.Bf.57/2020/11. számú végzése;
- A Miskolci Törvényszék 8.Bpkf.298/2020/5. számú végzése;
- Vádlott fellebbezés;
- Vádlott fellebbezés a jegyzőkönyv kijavítását elutasító végzés ellen;
- 05040/952/2019. bü. számon folytatott nyomozás iratai.

Kelt [REDACTED], 2020. november 16. napján.

[REDACTED]
indítványozó

Az indítványozó:

neve: [REDACTED]

aláírása: elektronikus aláírás

adatai: lakcím: [REDACTED]

elérhetősége: [REDACTED]

